

Любов МИРОНОВА

Да си себе си

Как Душко обяди прахосмукачката
и се запозна с железарите

 PPTL
София ♦ 2016

Имало едно време едно малко момченце, което се казвало Душко-Послушко. Душко бил толкова добричък и послушен, толкова силно желяел да прави добрини, че все нещо се омазвало... Я решавал да полее цветята – и ще вземе да забрави маркуча в тях, докато коренчетата им се оголят, я решавал да пусне миялната, ама слагал някоя по-висока тенджерка – и ѝ се чупела перката.

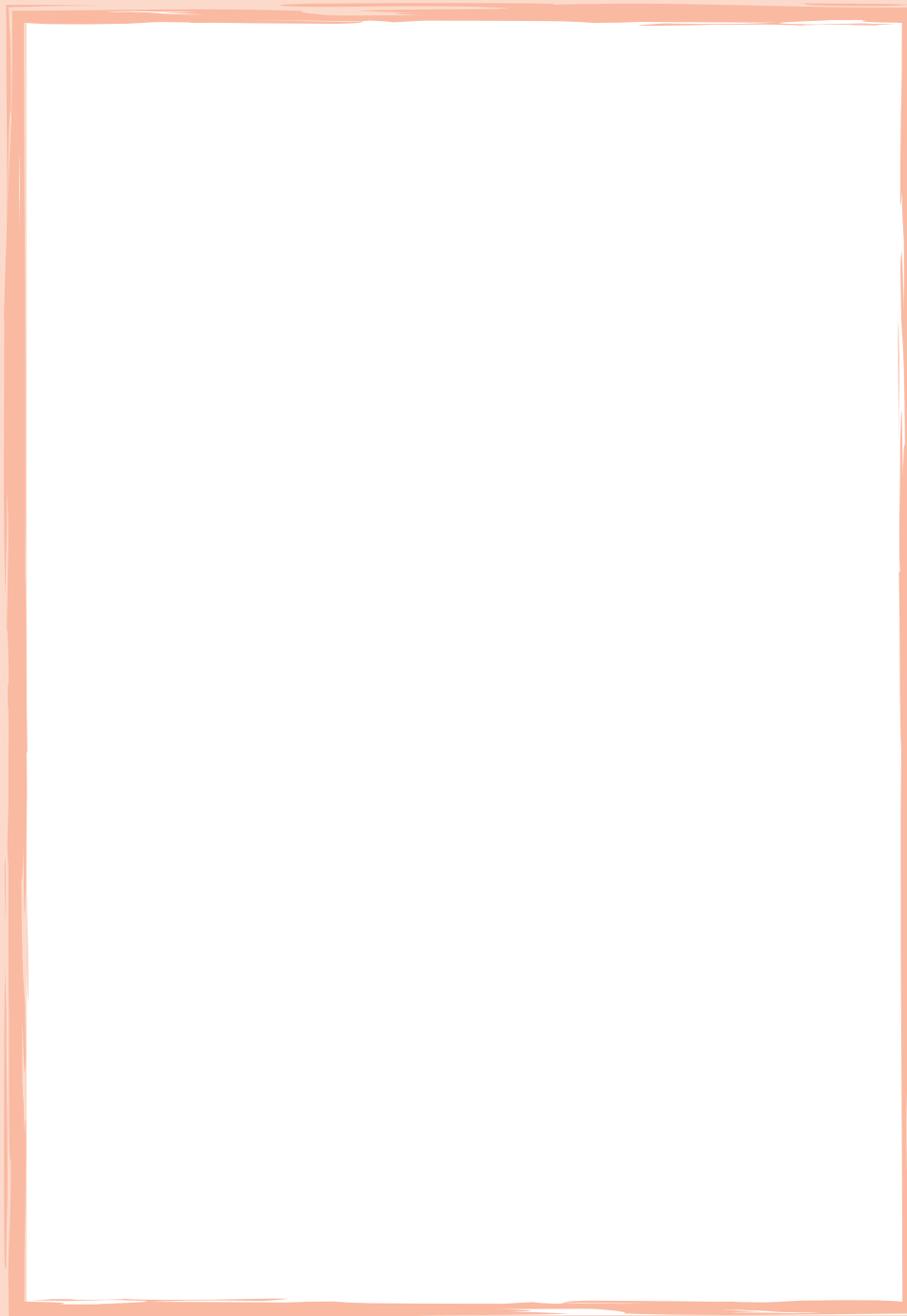
Иначе бил много услужлив. Станал една сутрин рано и казал:

– Мамо, тати, с каква работа да ви услужа, да свърша?

А майката и таткото, като го видели колко е работлив още от сутринта, за главите се хванали.

– Леле, какво ли ще пипне днес да свърши!

Душко станал, облякъл се прилежно, оправил си завивката, сложил пижамката приятно сгъната под възглавницата, сложил отгоре кувертюрата, опънал хубаво ръбчетата ѝ и тръгвайки към кухнята, настъпил леко ръба на покривката и всичко се срутило по земята. А тъй като върху нея имало възглавници, те паднали и бутнали съседната етажерка с играчки, а оттам паднали

няколко конструктора и се пръснали на най-ситните си части, паднали по-големи метални колички и съборили саксиите до тях, подът се наторявал... и след това Душко имал дълго време възможност да помага на майка си и баща си.

И така, закуската чакала около час, докато той успее да въдвори известен ред в стаята си. И аха! да тръгне спретнатичък и сресан, с оправено креватче, изметена пръст и събрани конструктори, и хоп! се спънал в колелцето на столчето. А то да беше столче като столче! Спънал се Душко, паднал по очи върху чекмедженцето на бюрцето. Пръснали се на земята едни флумастерчета, едни гумички...

Майката и таткото вече били в стаята му. Таткото хванал Душко за раменцата, пренесъл го внимателно във въздуха, така че да не допира нищо по пътя до масата. Майката влязла, събрала чекмедженцето и двамата родители застанали до масата в очакване. Душко с най-голямо желание искал да помогне.

– Искате ли да ви помогна за закуската?
Мога да сервирам още нещо – през една такава типична сутрин им предложил Душко.

Майката и таткото поклатили глава.

– Много мило, Послушко! Опитай се сега да хапнеш.

– Добре, аз обещавам да го изям и после сам ще си измия чинийките.

Майката казала:

– Да, да, да, ти много хубаво миеш чинии, но може ли днес да е мой ред?

Таткото добавил:

– Не, не, нека да е мой ред, нека да е мой ред!

Душко се усмихнал.

– Хайде да броим на „онче-бонче“! Току-виж се паднало на мен и ще мога да ги измия.

Таткото не бил съгласен.

– Миличък, вече изми няколко сервиза подред. Това е шестият сервиз, който купуваме. Дай малко ние с майка ти да ги помием!

– Е, добре, ако толкова искате, днес вие ги измийте! Аз мога да се заема с някоя потговорна работа.

Таткото кимнал.

– Най-отговорната работа, с която можеш да се захванеш, е да си напишеш домашните!

Душко много обичал да пише домашни и затова майката го взела внимателно, пренесла го до стаята, дала му много учебници и тетрадки и той най-прилежно написал всичките домашни. Като станал готов, попитал:

– А дали няма допълнително да ми дадете?

А майката и таткото били подготвени с много сборници, с много читанки, с много книжки. Давали, каквото могат да дадат, за да го удържат на стола, че станел ли, от „помощ“ после не можели да се отърват.

И детето смятало, умножавало, делило, работело на компютър. Само дето компютърът дълго време не оцелявал, но това било друга тема. Таткото бил компютърен специалист и винаги го ремонтирал за минути. Давал го на Душко, а то я ще изгори някой чарк вътре, я нещо „случайно“ ще избухне, я копчетата ще залепнат. Все нещо се случвало, но бащата бил много търпелив и затова решил, че всъщност е по-добре да вземе две клавиатури за смяна и да му махне администраторските права, така че сякаш останала да се чупи само едната мишка.

Обаче точно Душко почнел да работи на

компютъра, и хоп! изгори харддискът. На другия ден нещо друго леко натисне и хоп! процесорът изгърми. А те били скъпи тия части! Таткото купувал, купувал, а накрая рекъл:

– Ей, то ток произвежда! Само като го пипне тоя компютър, гърми.

Майката го успокоила:

– Компютърът да е! Нали поне си седи в стаята и не се движи много.

Обаче те взели да се притесняват. Детето така не можело да си играе в парка, не можело да потича. Майката и бащата седнали да мислят.

– Така не е честно. Дай да го оставим да помага и най-накрая хем на него ще му омръзне, хем няма да остане какво повече да се чупи. И така ще може да си играе навън с децата на спокойствие. Не е честно само домашни да пише.

И му предложили:

– Душко, хайде да те водим в парка – с децата да поиграеш!

Душко се зачудил.

– Ее, толкова работа имам вкъщи, къде ще ходя в парка да си губя времето! Мога да избърша прах, да ви измия прозорците...

Таткото подскочил.

– Не, не, това с прозорците не е добра идея, че миналия път те хванах за панталона и те върнах обратно. Не, не, без прозорците!

Душко леко се изчервил.

– Ама аз не исках да летя, просто случайно щях да падна. Мога да ги измия само отвътре.

Таткото кимнал.

– Да, да, прозорците може някой друг път.

Майката го смъррила:

– Ама нали обещахме да му даваме да помага! Детето трябва да се научи.

Бащата отговорил:

– Може да се учи само ако го вържем с планинарско въже, обезопасим го като алпинист и аз лично държа от другата страна с обратен захват.

Майката попитала:

– Какво значи с обратен захват?

– Каквото и да значи. Представи си аз да съм запрял единия крак в трегера, да съм омотал въжето около няколко тръби, около кръста ми, около китките ми и да наблюдавам внимателно какво прави с готовност за бързи реакции.

Майката се зачудила.

– А аз какво да правя?

И мъжът ѝ казал:

– Ами какво да правиш... Вземи игла и конец и ако се пореже, да го шиеш.

– Е, стига де, ти се шегуваш! Да не сме в болница? Ще взема лепило – ще го лепя.

– Това не е ли много рискована помощ? Дай нещо по-леко да му дадем.

– Какво например?

– Най-добре да му дадем прахосмукачката и да чисти килимите.

Майката се зарадвала.

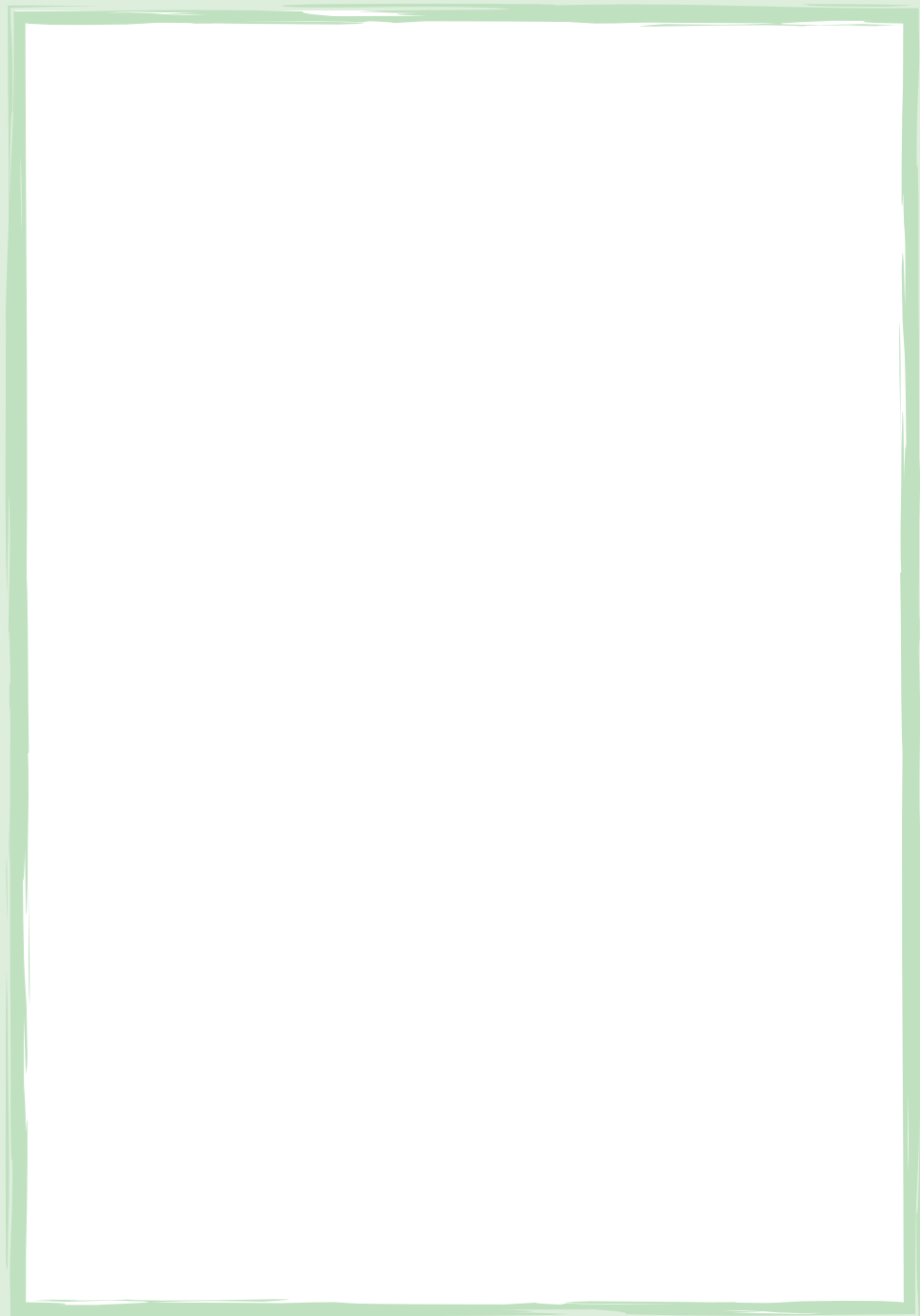
– Супер, супер, супер!

А детето, като чуло „прахосмукачка“ и „килими“, казало:

– Много ви благодаря! Вие сте толкова добри родители! Аз така си мечтаех за прахосмукачката, дори си представях как я яздя като кон. Като космически кораб с пипало, което взима проби. Аз съм космонавт! – седнал върху прахосмукачката... и се чуло леко „Пук!“.

Таткото махнал с ръка.

– Почистихме, почистихме вече. Може нещо

друго да свършим.

И завели Душко в парка. Душко видял група деца и отишъл при тях. Те били някак по-бурнички деца и Послушко започнал да ги имитира. Те викали:

– Егати, егати!

Послушко ги гледал и повтарял:

– Егати, егати!

А тия дечица:

– Мно'о яко тука, бе, мно'о яко тука!

Послушко, за да го харесват, повтарял:

– Много яко тука, бе, много яко тука!

Тия деца разправяли:

– Ние гледаме мно'о телевизия, следим сериалите. Ти, малкият, гледаш ли филми?

А Послушко въобще не гледал, какви ти филми да гледа! Ама за да се хареса на децата, отвърнал:

– Гледам филми, гледам филми, много филми гледам.

А тия деца разправяли:

– Ние тука се дърварим яко.

Послушко не знаел какво е „дърварим“ и казал:

– И аз съм горски, и аз в гората ходя.

Те разправяли:

– Не, бе, малък! Ние не сме дървари, ние се дърварим.

Послушко кимнал.

– Да, да, и аз така, и аз. Дървата се...

Те не спирали:

– Абе, малък, к'во разбираш ти, бе? Ние тука сме железни.

Послушко ги огледал внимателно.

– Какви сте?

– Железни сме.

Послушко продължавал:

– И аз съм железен, и аз съм железен.

Дървен и железен едновременно.

Децата се спогледали и рекли:

– Тоя луд ли е, к'ъв е? Няма да си играем с него.

Послушко се обърнал, отишъл при майка си и татко си и се заплакал.

– Аз толкова се старах да ме харесат.

Правех всичко, каквото те правеха... Извадих си дори ризката от панталончетата, да ми виси! Погледнете ме на какво приличам! А те не ме

искат. Говорех едни думи като тях, а те пак не ме искат. Казах, че съм и железен, и дървен, защото те били такива, а те ми обърнаха гръб.

Седнал, тръснал се на пейката и се съсипал от рев. Майката и таткото решили да го оставят да си поплаче, белким му олекне. Като се успокоил, той попитал:

– Какво да правя? Няма с кого да си играя. Ония, железните, си отидоха в металната страна сигурно, аз тука седя на пейката.

Таткото рекъл:

– Какви железни, Послушко, какво ни приказваш? Нищо не разбрахме.

Послушко пояснил:

– Видяхте ли ги ония деца? Те били железни и се дърварели. Аз даже не знам какво е „дърварят“.

Бащата превел:

– Ами да се бият.

– Аа, ама аз не мога да се бия.

– Ами не е и нужно да се биеш.

– Е, те сигурно затова разправяха, че няма да стане бой с мен.

– Не е така, миличък. Те просто са видели, че

се правиш на нещо, което не си. И че се правиш, за да им се харесаш, и че си правил неща, които въобще не са твои, и си говорил някакви глупости, дето не ги разбираш, само и само да се престориш, че си като тях, вместо да се огледаш в парка, да намериш такива деца като тебе и да си себе си.

Послушко се огледал.

– Че къде са тия деца? Къде са? Само железните дървени са тук.

Бащата му казал:

– Тези се дърварят. Ти искаш ли да те дърварят?

Послушко поклатил глава.

– Не, не, не искам да ме дърварят, хич даже!

И таткото го подканил:

– Ами, хайде, стани и потърси!

Послушко станал, обиколил целия парк бавно, върнал се и казал:

– Само железните, дето се дърварят, ги има.

Такива като мене няма. Питам едно детенце:

„Искаш ли да си играем на манджи и да правим кекс?“. А то ме погледна все едно му казах:

„Искаш ли да скочим в пропастта надолу с главата

и да станем на кекс, ало?“. Така се ужаси, че ми обърна гръб и си тръгна.

И таткото го прегърнал.

– Не се притеснявай, Послушко! Най-добрият приятел, когото човек има, е самият той, така че със сигурност можеш сега да поиграеш сам, а като забележиш някое дете, което прилича на теб и има твоите интереси, можеш да отидеш да играеш с него. Ако не забележиш, можеш да отидеш при железните, дето се дърварят, и да бъдеш себе си. Те може и да те харесат много такъв, какъвто си. Ние много те харесваме.

Послушко се замислил и казал:

– И какво – да отида при тях и да съм си такъв добричък, какъвто съм ли?

Таткото рекъл:

– Пробвай! Ей ги, виж, качили са се на едно дърво, нещо правят.

Послушко отишъл до дървото.

– Ей, железните! Аз не мога да се кача на дървото. Ще ми помогнете ли?

Отгоре се скъсали да се смеят, а той седнал долу.

– Аз искам да си играя с вас или дори само

да ви слушам. Няма да ви преча. Ще ме качите ли?

Едно от по-големите деца слязло, вдигнало Послушко, другите го дръпнали отгоре и му казали:

– Ти си бил много сладък, бе!

Послушко се усмихнал.

– Мога да правя кекс.

А децата така се разсмели.

– Ама ти си и много смешен! Я стой тука! К'во друго можеш да правиш?

Послушко отговорил:

– Мога по принцип да чистя с прахосмукачката, но някак си прахосмукачките не издържат и точно да ги яхна като космически кораб, и се пукат. Сега нашите търсят с по-яка каросерия.

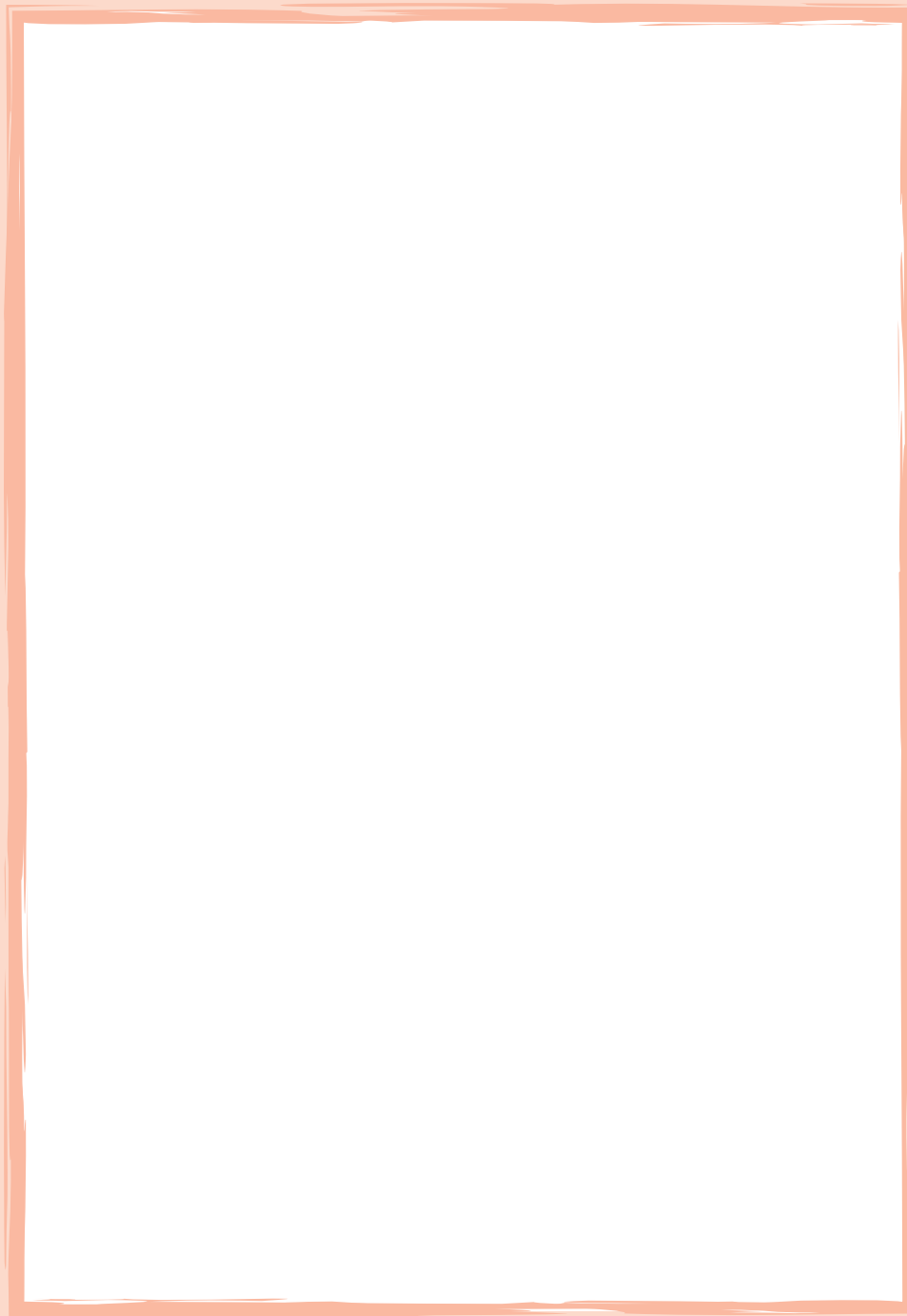
А децата се заливали от смях.

– Тоя е много готин! Я го вижте! Пак ще го поканим при нас да си играе.

Послушко попитал:

– А дали има някой, който сега да ме свали, или да звънна по телефона на татко?

И децата се развеселили.

– Малкият, к'ъв телефон имаш?

Малкият извадил някакъв готин телефон. Те рекли:

– Еее, толкова си малък, защо имаш такъв хубав телефон?

Послушко обяснил:

– Ами той е последна технология – противоударен, противошоков, противотоков и много „противо“. Може да пада и във вода, без да се развали. Тати специално го донесе за мен, за да мога да го ползвам.

А другите отвърнали:

– Защо ти е противошоков, противотоков, противоударен и да може да плува?

Душко заразказвал:

– Е, аз напълних едно чекмедже с едни, които не бяха противотокови и противошокови и не можеха да летят. И научих доста телефони да плуват, най-често в тоалетната ги пусках. Не знам как го правя.

А децата така се смеели, че чак ритали с крака, и затова Послушко добавил:

– И той сега е много специален.

Децата го заоглеждали.

– Егати якият телефон! Гледайте, гледайте този малкия, я гледайте к'ва гума има тука, к'ви копчета! И е капсулован!

И предложили:

– Я звъни на татко ти, да видим как звъни!

Послушко звъннал.

– Тати, на дървото съм, ще ме свалиш ли?

Таткото едва изрекъл:

– Да, веднага! Тичаме!

С майката в спринт отишли под дървото.

Татко му бавно започнал да дава инструкции:

– Сега лекичко се спусни надолу и ние ще те хванем.

Послушко, както лекичко се спускал от клон на клон, се спуснал направо най-долу. Добре че таткото бил трениран и с бързи рефлексии успял да го хване и Душко паднал що-годе на мекичко отгоре му.

Децата не можели да повярват какво виждат и всичките започнали да викат:

– Ей, малкият! Ела утре!

А едно от децата викнало:

– Господине, господине! Не ни лишавайте, моля ви, от компанията на това дете! Много е

забавно с него.

Казали им чао и си тръгнаха.

Послушко питал:

– Татко, ама тия железните преди малко хич не искаха с мен да играят, а сега са ми приятели и даже се забавлявахме заедно.

Таткото отвърнал:

– Е, каква беше разликата в сравнение с първия път?

Послушко отговорил:

– Ами бях си такъв, какъвто съм си. Бях си аз. И за кекса си казах, и за прахосмукачката си казах, и даже и за телефона им казах, ама те не ми се подиграваха, просто се забавляваха и ни беше весело заедно.

Таткото му пак попитал:

– А първия път защо не стана и те изгониха?

– Ами щото, щото... Как защо? Нали ви казах защо!

Майката рекла:

– Щото какво направи бе, Послушко?

И Послушко:

– Казах им, че съм дървар.

Таткото уточнил:

– Че се дървариш?

Послушко казал:

– Не, не, аз им викам: „Дървар съм и аз, дървата...“.

Таткото му рекъл:

– Представяш ли си колко си бил жалък, като си се правил на нещо, което не си, за да им се харесаш?

Послушко се замислил.

– Вече ще си бъда себе си – такъв, какъвто съм си аз. И ако на хората им е хубаво с мен, ще се забавляваме. Ако пък не, най-добрият приятел на Послушко се казва Послушко. Дано сте купили по-здрава прахосмукачка, така ми се е дочистило.

Майката и таткото го целунали с голяма любов по челцето и му казали:

– Купили сме, купили сме, миличък. Метална. Хайде, ела малко да почистиш!

Тръгнали щастливи към вкъщи тримата, хванати за ръце, и се прибрали, събаряйки поне две-три пътни саксии.

© Любов МИРОНОВА, автор 2016

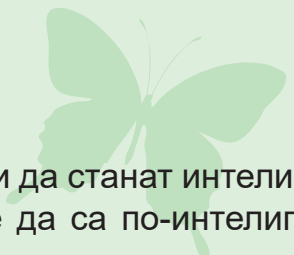
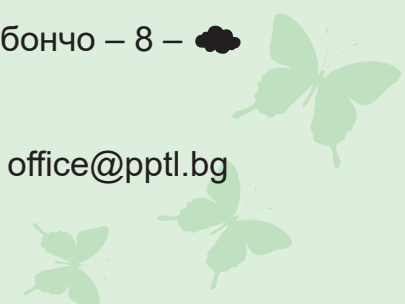
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Да си себе си

Как Душко обзиди прахосмукачката
и се запозна с железарите

Поредица – Бонбончо – 8 – Душко...

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2016
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн